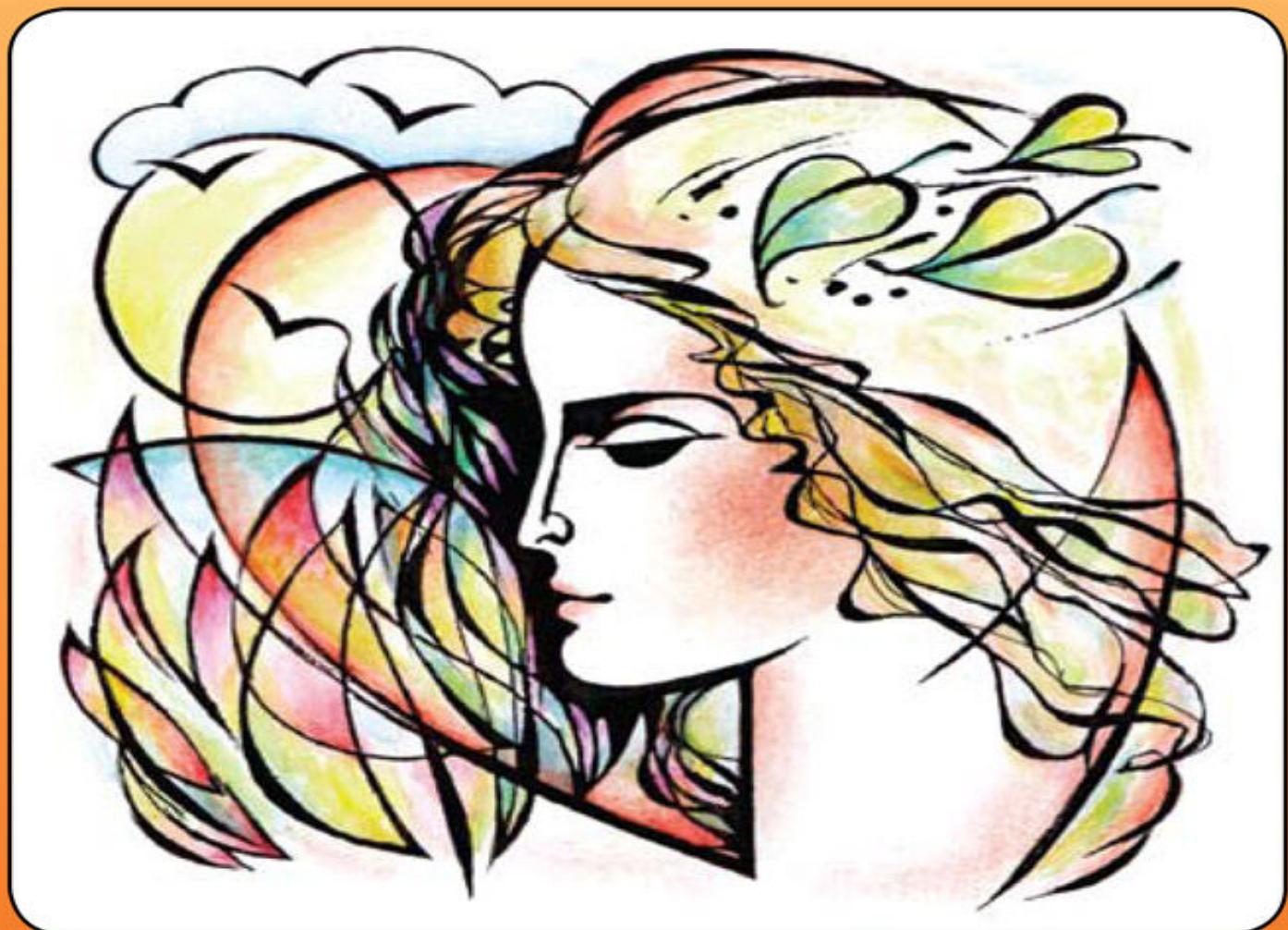

АНГЕЛ ПОПОВ

**ПРЕД
КАМИНАТА**

СТИХОТВОРЕНИЯ

АНГЕЛ ПОПОВ

ПРЕД КАМИНАТА

Превод: Ангел Попов

chitanka.info

Ангел Димитров Попов е роден през 1942 г. в Пловдив. Родителите и родословието му са от Брацигово — градът на най-маслодайната роза в света. Детството прекарва в Брацигово и Девин. От 1953 г. живее в София. Женен е. Има дъщеря и внук. През 1965 г. завършва Висшето военноморско училище във Варна, специалност „Инженер-корабостроител“, а през 1972 г. Висшия икономически институт в София, специалност „Икономика на промишлеността“. През 1977 г. като свободен аспирант защитава докторат по икономика на тема „Оптимална производствена програма на равнище предприятие“. От 1991 г. е лицензиран бизнесоценител за цели предприятия. Работил е в завод, обединение, министерство и на др. места — стопанска, проектантска, управлена и обществена работа.

За противопоставяне на строежа на мегазавода за тежко машиностроене край Радомир през 1976 г. е уволнен като съветник в Министерския съвет.

Има научни, художествени и др. публикации и внедрени икономико-математически разработки по оптимално планиране със значителен финансов ефект за производството.

*Родино моя, ти си като майка,
Балканът горд грижовен е
баща,
Родопа е прекрасната
тракийка,
която ме омая с красота!*

I
ОБЛАЧЕ БЯЛО

КАМБАНА

*След нощен сън
нахлува звън,
камбанен звън
ликува вън.*

*Един след друг
възкръсва звук,
божествен звук
вълшебства тук.*

*Звучи за нас
възвишен глас
и в този глас
съм вслушан аз.*

УТРО

*O, ранно утро, целуни ме,
измий очите ми с роса,
аз нямам нищо, само име,
а ти си пълно с чудеса.*

*Дали съм принц или магаре,
поело пъргаво на път?
Но все едно, за всяка твар е
прекрасен в утрото светът.*

РОДОПСКИ УСОЙ

*Елхово разлиsten
сред летния зной
полъхва пречистен
родопски усой.*

*Над долове злачни
навява до днес
безмълвия здрачни
дълбокият лес.*

*Нашепват върхари,
щом вятърът вей,
пророчества стари
на древен Орфей.*

*Там нейде изгубен
сред горската шир
поток изумруден
бълбука безспир.*

*Балканът унесен
припява безкрай
вековната песен
за дивния рай.*

ЛЯТНА НОЩ

*Изгряват посред нощ
родопските брилянти
и свирят с пълна мощ
щурците — музиканти.*

*Оркестърът е нов,
но песните са стари,
от мъка и любов
извиват цигулари.*

*Копринена ноцта
загръща ги с воали
и слуша песента
в концертните си зали.*

*Среднощен полилей
сияе сред ефира,
маестрото — Орфей
невидим дирижира.*

ГОРЕЩО ЛЯТО

*Мълчи притихнала гората,
не трепва в жегата лесът
и чува се сред тишината
на ручей сребърен гласът.*

*Оглася бодро и звънливо
леса безгрижният поток
и буди чудото пенливо
дола задрямал и дълбок.*

*Далече мяркат се полята,
обвити в златна мараня
и чакат жадно небесата
да пратят хлад и ведрина.*

ЩУРЧЕ

На моя внук

*Греят ярки звезди,
цяла нощ, до зори,
а щурчето твърди,
че били само три.*

*Колко пъти по три
са звездите, щурче?
Над поля и гори
нее твойто гласче.*

*Или ти не броиш,
ами сричаш със жар
този звезден афиш,
този вечен буквар?*

НОЩЕН ТРУБАДУР

*Щом щурецът озвучава
всяка вечер като щур,
той напълно заслужава
да е нощен трубадур.*

*Песни пее, не заспива,
възхвалява любовта,
зарад горска самодива
пръв певец е на нощта.*

*Ала слънце щом изгрее
млъква малкият щурец —
как петлето да надпее
сладкогласият певец?*

СТАРИЯТ КОТАРАК

*Червената роза на двора
ухае с гирлянди от цвят
и златни пчели без умора
събират от тях аромат.*

*Под розово-шарена сянка
излегнат е стар котарак
и тихо в следобедна дрямка
сънува детинството пак.*

*Как с мама и татко начело
задружно си мъркали те
и прикало котето смело
тъй както безгрижно дете.*

*Но буря внезапно извила,
замъкнал любимият глас,
а малкото коте спасила
съдбата в последния час.*

*Затуй сред съня си смутено
простенва понякога пак
под розата легнал блажено
дремливият стар котарак.*

РАЗСЪМВАНЕ

*След ясна нощ над езерото
сребреят утринни звезди
и месец светъл колелото
догонва в тъмните води.*

*Там всяка капка е надежда
родена в бистра глъбина
и сплита бисерна одежда
на лека утринна вълна.*

*Потъват бавно в езерото
последни сребърни звезди
и месец блед без колелото
тъжи над светлите води.*

ЕСЕН

*Есен щедра, щедра есен,
прегърни бездомните листа,
те отлитат в свода ясен,
оросени с тъжна красота.*

*Златно слънце, слънце златно,
позлати ненужните листа,
те залязват безвъзвратно,
пресъздали твойта красота.*

КЕСТЕН

*Кестен див мой, бляскав,
объл като гръд,
мен ли чакаш ласкав,
сам, на кръстопът?*

*С тъмен поглед, влюбен,
гледаш ме в очи,
неразбран и труден
нешо ти горчи.*

*Жив заровен в листи,
много див и сам,
чакаш нечий пръсти
да те стоплят с плам.*

ЕСЕННИ БРЕЗИ

*Брезата златни листи рони
като пендари под дъждъ
и зъзнат голите ѹ клони
като сирачета в студа.*

*Къде е модната им дреха
с цвета на лятна резеда?
Защо самотни, без утеша
ридаят клоните в дъждъ?*

*Южнякът топъл ще разлисти
от студ скованите брези
и пак капчуците сребристи
ще ронят пролетни сълзи.*

ХАЙДУШКА БАЛАДА

*Свърши боят. Вече нощ е.
Стене в тъмното дъждада.
Изпод ризата ми още
блика кървава вода.*

*Няма пукот. Няма писък.
Някъде бучи река.
Стиска шепа мокър пясък
вледенената ръка.*

*Падат капки. Тежко падат.
Мойта кръв ли е това?
Край бълбукащата вада
зъзне есенна трева.*

*Спря да капе. Проясни се.
Месецът огря дола.
Борът мълком наклони се
и опи ме със смола.*

*Сън сънувах. Някой вика.
Вие глутница в нощта.
И от раната заблика
непресъхнала кръвта.*

*Aх, Родино! Майко мила!
Гроб си нямам, нито кръст.
Одър черен ми застила
овдовялата ти пръст.*

*Есен днес е. Утрe — зима.
И кръвта ще изтече.*

*Ще обагри ли килима
щом южнякът затъче?*

*Месец скри се. Стана тихо.
Рукна в тъмното дъждъ.
Звънна с него като ехо
капка кървава вода.*

ЗИМНА ПРИКАЗКА

*Потъна в зимен сън реката,
наметна бял кожух брегът,
без листи мръзнеща гората
загръща предано снегът.*

*Заспаха дебрите дълбоко,
настъпи звездна тишина,
застанал месецът високо
разлива зимна светлина.*

*Белеят снежните поляни,
под преспи кълновете спят,
като вълшебни великани
елхите сребърно блестят.*

*Сънува приказка реката:
южнякът преспите стопил
и златни вейки във водата
оглежда дрянът подранил.*

ПЪРТИНАТА

*По пъртината едва проправена
мъча се да стъпвам
в стъпките пред мен,
а фъртуната от сняг задавена
диша тежко, бълва своя дъх студен.*

*Крача и се вслушвам: под обувките
жалостиво скърца и хрупти снегът,
бял килим застилат ми снежинките,
за да се завърна в моя бащин кът.*

КАМИНАТА

*Златната жарава
грайнали следим,
времето минава
леко като дим.*

*Огненият пламък
вае вдъхновен
кулите на замък
пурпурно червен.*

*Лумнали искрите
мигом се стремят
редом до звездите
вечно да блестят.*

*Странни полусенки
бродят мълчешком —
образи от снимки,
скитащи без дом.*

*С въглени рисува
мракът — исполин,
вятърът врачува
в черния комин.*

*Приказно-мистичен
пламъкът твори
замък фантастичен,
чезнешът сред искри.*

ПРЕДПРОЛЕТНО

*След вихри снежни в януари
и леден мраз през февруари
настъпи март, перчем развял,
за китна пролет закопнял.*

*Южнякът зимни бури гони
далеч от родни небосклони
и с глас приятелски шепти:
„Човече, с мене полети!“*

*Бих искал, вятърко любезни,
напук на пропасти и бездни,
надмогнал всички теглила
да литна с пролетни крила!*

ОБЛАЧЕ БЯЛО

*Облаче плава в небето,
корабче сякаш в море,
где ли отива то клето,
где ли на пристан ще спре?*

*Нямам си свидна родина,
скитам сеечно в света,
всичко е китна градина,
всичко, но с тъжни цветя.*

*Твойте полета зелени
пустош безплодна покри,
чезнат в сърцето ранени
чудни хайдушки гори.*

*Бързай, пътувай нататък,
дето бе земният рай,
пътят човешки е кратък,
вечен е родният край.*

КОРЕНИ АКРОСТИХ

*Бърза ли бърза, бистра реката,
Рожба на щедри, райски земи,
Арка прохладна сплита гората,
Цялата в трепет, щом загърми.*

*Извори златни денем милуват
Горди балкани, жадни нивя,
Облаци звездни нейде пътуват
Вечер с незнайни рой същества.*

*Огнени сили влива в сърцата
Родствено близка звездната нощ,
Обич неземна чувства душата
Даром живяла в този разкош.*

*Набор любими стари портрети
Острата памет свидно цени,
Ласкави думи, вехти предмети,
Юлските сенки в жарките дни.*

*Будният месец вечер изгрява,
Орлово вгледан в чудната шир,
Вятърът сънен нежно припява
Приказна песен в нощния мир.*

*Родната къща предано чака
Искрени думи, глъчка и смях,
Ехoto живо вика от мрака
Минали гости, станали прах.*

Има ли чаша вино за тях?

РОДОПСКА ПЕСЕН

*Злато самородно
са твойте земи,
Брацигово родно,
любов приеми!*

*Любов без омраза,
макар да боли,
брациговска роза
със силни бодли.*

*Душата ти страда
за твойте чеда,
жестока награда
за миг свобода.*

*Сърцата разбити
забрава грози,
води лековити
са твойте сълзи.*

*Грамади чернеят
под лунни лъчи,
съзвездия греят
с бунтовни очи.*

*Прииждат реките,
щом буря гърми,
припомнат борбите
за твойте земи.*

*Балканът надвесен
нашепва безкрай*

*родопската песен
за родния край.*

КРАЙ БРАЦИГОВО

На моите любимци

*По пътя стар, дълбан от дъждовете,
на гроба идват раздвоен —
цъфти наоколо ми диво цвете

и пръска мириз, врязан в мен.*

*Прижуря слънцето. Какво предрича?
От задух въздухът тежи.
Самотна мравчица по кръста тича
живота с миг да удължи.*

*Мравунък някъде съвсем наблизо
потайни двери е разкрил,
из лабиринти споменът навлиза
и става все по-скръбно мил.*

*Над гроба вишна клоните простира
с молитвен шепот и копнеж,
цветята вехнат, всеки лист умира,
но следва пролетен цъфтеж.*

*Расте забравата. Защо да крия?
Дано и друг да прошепти,
макар случайно: Ангел и Мария
и нека вишната цъфти.*

ТРАКИЯ

*Нещастна, бедна, наранена
е днес тракийската земя,
но пак пребъдва несломена
тъй както в стари времена.*

*В пръстта погребани навеки,
под древни срутени дворци,
възкръсват прадедите траки
чрез своите майстори-творци.*

*Духът нетленен се възражда
отново в българския ген
и търси вечната му жажда
светът да види съвършен.*

БЪЛГАРИЯ

*Българио, толкова страда,
но вечно духът ти живей,
по-древна дори от Елада,
младееш със своя Орфей.*

*Прекрасната твоя Европа
на запад с любов задоми,
а Хемус и дивна Родопа
прославиха твойте земи.*

*Ахил и Спартак са чедата
що тежкият жребий надви,
но после обкичи съдбата
бунтовните техни глави.*

*Затуй преродена възкръсна,
тъй както зората след мрак,
щом меч Аспарухов докосна
на Дунав тракийския бряг*

*Методий и Кирил откриха
тракийското славно писмо
и гордо пред Рим защитиха
библейското твоето четмо.*

*А Левски и Ботев зовяха
безправните твои чеда
и в огъня свят изгоряха
да грее над теб свобода.*

*Но пак си така нажалена,
че твойте любими деца*

*проляха кръвта си свещена,
а страдат отново сърца!*

БИОГРАФИЯ

*Родино моя, ти си като майка,
Балканът горд грижовен е баща,
Родопа е прекрасната тракийка,
която ме омая с красота!*

*Откакто татко своя път измина
и мама после Господ я прибра,
Българийо, едничка ти остана
да бъдеш моя майчица добра!*

*Пресели се и брат ми на небето,
но свидни спомени го връщат тук,
тъй както ято щъркели в полето
гнездата родни връщат ги от юг.*

*В страна далечна щерката замина,
прокудена от родната страна,
и с моя внук говорят си в чужбина
за древни наши славни времена.*

*Живеем някак двама със жената
в студена зима, с пролетен копне^ж,
когато пак събрани под асмата
ще ни опива майският цъфтеж.*

II
ПЪТЕВОДНА ОБИЧ

ОТРАЖЕНИЯ

*Духът, успокоен, ви съзерцава
любими образи и светлини,
като небесен вир ви отразява,
за да ви вземе в своите глъбини.*

*Потъват ручеи, звезди и птици,
неразтопени, ярки снегове,
от щастие препълнени зеници
и вятър, който птиците зове.*

*Но всеки образ после сам изплува,
изчезват ручеи, звезди и сняг,
тъжат зениците и пак надува
крилата вятърът към някой бряг.*

*Остават въглени под звезден шатър,
неизразимо нежна белота,
душа на птица и попътен вятър
за най-красивото ни — любовта.*

НОЩ

*Високо светнали простори
огряват тъмния ми път,
там някой може би говори,
но може би креещи духът.*

*Не чувам нищо. Тихо само
догаря падаща звезда,
лъчът запалва моите рамо
и тъмнините на града.*

*Така те търсих, съкровена,
и ти най-сетне се яви,
бъди в нощта благословена
и моите нощ благослови.*

ФОНТАНЪТ

*Следях играта на фонтана,
на водоскоците безброй,
водата щедро разпиляна
шуртеше в нощния покой.*

*Загръщаše се в хладни струи
богиня бронзова пред мен,
долавях нежните контури
на стана кръшно извисен.*

*Завиждах ѝ за тези ласки
на буйно бликнали води
студен бе бронзът, станът
царски, горяха моите гърди.*

МЕЧТАНИЕ

*Късна есен или ранна зима,
птиците са в топлите страни,
где си ти и чува ли, любима,
над полята ситен дъжд звъни?*

*Песента му — медена камбанка,
непрестанно сънено зове,
може би сънува всяка гранка
белоснежните си цветове.*

*Няма да сънувам и не искам,
нека друг сънува зарад мен,
но духът безсънен да препуска
и да търси пролетния ден.*

*Късна есен или ранна зима,
птиците са в топлите страни,
где си ти и чува ли, любима,
над полята светъл дъжд звъни?*

СРЕД ВЪЛНИТЕ

*И все така посред вълните
на искреност и на лъжа
по-светъл пристан търсят дните
да хвърлят корабни въжса.*

*Но все така са неразделни
добро и зло, живот и смърт,
ту хоризонти безпределни,
ту изведенъж — студена твърд.*

*Потърсиши обич, найдеш скуча
и тръгваш мрачен по света,
отчаяш се, а тя почука
и носи грейнали цветя.*

*Но, Боже мой, какво остана
на любовта си да дариш?
И зейва двойна твойта рана
и пак в предчувствия гориш.*

*Но все така припряно бие
сърцето в кипналата гръд
и с топла кръв тревожно мие
на светли пристани брегът.*

РАЗВАЛИНИ

*Минавам сам, защото сам останах,
по коридора с римската мозайка
и стръкчета поникнала трева
да търся знак от твойте стъпки,
които век след век са отшумели.
Звукът на залите е тъй различен
и ромонът на ручея е спрял.
Напразно искам да отгатна
сред шепота на нощните води
гласа на арфата, която
събуждаше в сърцето ми копнеж.
На мястото на двата водоскока
бреза, пораснала, трепти
и аз забавям крачките, загледан
в миражите безплътни на душата,
защото чакам тебе, засияла,
да се огледаш в тъжните звезди.*

*Но няма никой. Стражите ги няма
и безнаказано прониква всеки
до ручея и приказните зали,
които зарад теб са сътворени.
Ти може би си слязла до морето
да слушаш в утрото хорала
на нимфите, събудени от сън,
докато дойда, влюбен, да те взема.*

АКО ТЪРСИШ

*Ако търсиш обич —
не бъди безсърдечен!
Ако търсиш вяра —
не бъди фанатичен!*

*Ако търсиш надежда —
не бъди безнадежден!
Ако търсиш съчувствие —
не бъди равнодушен!*

*Ако търсиш истина —
не бъди безразличен!
Ако търсиш добро —
не бъди безучастен!*

*Ако търсиш правда —
не бъди малодушен!
Ако търсиш смелост —
не бъди безгръбначен!*

*Ако търсиш гордост —
не бъди самовлюбен!
Ако търсиш знание —
не бъди безkritичен!*

*Ако търсиш щастие —
не бъди безчовечен!
Каквото търсиш —
ще намериш!*

Но търси не само за себе си!

МОЛИТВА

*Вън денят е дъждовен,
тоест пак е лъжовен
и през утринен креп
плаче, слънце, за теб.*

*Над земи и пространства
твоят взор постоянства
и напомня ми той
на библейския Ной.*

*Нека има за двама
топлина без измама,
нека ражда живот
най-човечният род.*

ДУШИТЕ

*Като свещта, горяща в мрака,
пламтят душите от любов
и даже никой да не чака
изпращат своя светъл зов.*

*Но не за скърби, за блаженство
пулсира пламнала свещта
и сътворява съвършенство
сама сред мрака на нощта.*

*Тайфуни сменят ветровете,
земята крепости руши,
но пак свещта сияйно свети
и стопля нашите души.*

БОРБА

*Борбата вечно продължава
между душата и плътта
и всяка страстно настоява,
че тя разпалва любовта.*

*Душата ангел е божествен,
плътта е божия творба,
тогава всеки е съществен
и няма нужда от борба.*

*Душата тъжна е принцеса
без своя принц незаменим,
а плът без обич е метреса
на цар богат, но не любим.*

*Мълвях така, почти отчаян
в градините на пролетта,
но от зюмбуолите омаян
набрах цветя за любовта.*

ЧАША БИРА

*Налей ми чаша тъмна бира
напук на всяка светлина,
кръвта отровена пулсира
от много злъч и тъмнина.*

*Аз мога много да обгърна,
не само твойте рамена,
но днес не искам да се върна
при мойте горести, жена.*

*Налей забрава в паметта ми,
дори отрова ми налей,
като хиена над трупа ми
плачи след туй или се смей.*

*Присмя се всеки на сърцето,
копняло песен и любов,
но виж — безкрайно е морето
и свеж е приливът му нов.*

СЪРДЕЧНОСТ

*Душата ни страда
от нашата плът
и търси пощада,
но пречи умът.*

*Тогава сърцето
изпраща ни зов
да бъдем, което
е само любов.*

*Да пазим от болка
невинни сърца
и земната люлка
на всички деца.*

ЗИМНА ПРИВЕЧЕР

*Блести снегът. Градината е бяла.
Дори боли от тази белота.
Горят очите ми, душата цяла
потръпва в престите от самота.*

*Сред този кът фонтаните къде са?
Нима замръзнахте, о звукове?
Как жадно вслушвам се защото търся
затрупаните ваши светове!*

*Жадувам звън, но всеки звън зимува.
Сълзите топли стичат се без звук.
Така безмълвно е, че ми се струва
самият аз ще зазъвъня напук.*

*Да, сякаш сън. А всичко е наяве.
Аз крача сам и вслушвам се по здрак
как болно скърцат и хрупят наздраве
при всяка крачка престите от сняг.*

РАКОВИНА

*Сърце, останало само,
замръзнало и вкаменено,
ти живо нявга си било,
сега си мъртво, но нетленно.*

*Ухото щом те доближи
на вечно живата вселена,
кръвта започва да шуми
отново в теб съживена.*

*Заслушам ли се в този шум,
напрегнал слух, доловям ясно,
въпросите на моя ум
повторени от теб стогласно.*

*Аз чакам отговор, сърце!
Живот и смърт какво са — зная,
но кой разпъна тез ръце
протегнати от мен в безкрай?*

БЛАГОСЛОВЕНИЕ

*Ти днес със своите години
рождена дата изравни,
то значи небесата сини
благословяват твойте дни.*

*В тях мрак е имало и слънце,
мечти и тъмни гласове,
душевност, сбирана по зрънце,
докато стане класове.*

*С листа-палитри пътят бил е
застилан щедро в есента,
до бор зелен омайно биле
за теб е расло в пролетта.*

*Ти вдишвала си шир безбрежна
с дима на огън на брега,
делила си с вихрушка снежна
и радост своя и тъга.*

*Затуй щом с твоите години
рождена дата изравни,
то значи небесата сини
ти предвещават бъднини.*

ПРАЗНИЦИ

*След празниците шумно мили
притихват масите сами,
къде, защо, с кого са били —
споделят с будните тъми.*

*Едните — с романтични чаши
и свещник моден от бутик
света делят на наши-ваши
и туй намират даже шик.*

*А другите — с две-три чинии
и с чаши — за вода и сок
одумват простите филии
и търсят смисъл по-дълбок.*

*Споделят трети и десети,
през смях и сълзи, може би,
и сякаш старите сюжети
предричат бъдещи съдби.*

*Безлюдни маси, с тихи чаши,
като в среднощно кафене,
живеят празниците наши
край тях до утрото поне.*

ЗАБРАВА

*Ще забравим ли всичко и ние
както други по пътя си нов
и морето с вълна ще изтрие
всяка стъпка от нашата любов?*

*Ще забравим ли някога дните,
през които бе слънцето бог
и разсичаше с меч висините
като съдник сияен и строг?*

*Ще забравим ли вечер луната
чула тайните наши слова
и вълшебния дъх на тревата,
сплела пръсти под твойта глава?*

*Ще забравим ли даже балкона,
демо рожба люлееше ти
и за първи път виждах мадона
толкоз жива със земни черти?*

*Ще забравим ли? Да, ще забравим
този стоплящ сърцата пожар
ако в снежната вечер оставим
да угасне сърдечната жар.*

БЕЗСЪНИЦА

*След трескав сън нощта гори
със светлини искрящи,
проклинам твоите игри
и всичките ни срещи.*

*Потъвам в сън, едва успял
от теб да се избавя,
но твоят образ засиял
не искам да забравя.*

*Излизам вън. Поява студ.
Нощта над мен пулсира.
Прегръща в топъл земен скут
Вселената Всемира.*

*Звезди горят. Там няма нощ.
Реалност и химера.
Защо любов с такава мош
не мога да намеря?*

ОБРЕЧЕНИ СЪДБИ

*Животът толкова години
се мъчи да ме промени,
мени декори, пантомими,
банални драми и сплетни.*

*Приведе всички аргументи
на бойния си арсенал —
от най-блестящи комплименти
до недотам блестяща кал.*

*Разкри ми тъмните си тайни
в безмълвието на нощта —
какво е той, какви безкрайни
са връзките му със смъртта.*

*А аз зареждах думи прости
и в упор казвах му така:
че любовта е като пропаст,
в която хвърля се река*

*и като зов от памтивека,
повтарян призивно, тръби,
че няма друг път, ни пътека
за две обречени съдби.*

*И нищо, че комай напусто
изстрелях всеки ред до днес —
покрай гледжосаното лустро
на калната му смес.*

СЪДБА

*Летях възторжен до небето,
до рая бляскав и висок,
а после скитах по морето
над ада тъмен и дълбок.*

*И дълго време не съзнавах,
че рай и ад воюват в мен,
но даже в ада продължавах
да търся раят съвършен.*

*Накрая някой ме научи,
че друг е смисълът сурцов
и тъй сърцето ми получи
най-сепне земната любов.*

СЪН

*Далечна болка се обади
и ми напомни, че съм жив.
Бе сякаш стих от Леопарди,
но може би бе друг мотив.*

*Сънувах някакви неясни,
неразплетаеми слова,
куплети дъхави и сластни
като косената трева.*

*Звучаха странно стиховете.
Прокрадваха в сърцето скръб.
Навярно плачеше поета
над някой минал образ скъп.*

*Четях в забрава, в упоение
и както спях на сън открих,
че аз съм този, който стене
над неродения си стих.*

ПЪТЕВОДНА ОБИЧ

*Мамо, мамо, минаха години,
не люлееш вече своя син
и косите тъмно — кадифени
посребрил е ранният жасмин.*

*Твойта младост, срещи и раздели
хоризонтът скрива свечерен,
но очите твои заблестели
пътеводна обич са за мен.*

*Тя ме връща вечно у дома ми,
дето волно детство съм живял
и лети през спомени духа ми
за сърдечна среща закопнял.*

МЕЧТА

*Устата ти е езерна корала,
потънала в прозрачна глъбина,
без слънцето тя дълго би сияла,
докосната веднъж от светлина.*

*Очите ти са въглените ранни
от огъня вълшебен на нощта,
разискрени от устните уханни
на твоята и моята мечта.*

*Косата ти е блъскава коприна,
ухаеща на влюбени цветя,
но все така си тайна несравнима,
зашото си самата красота.*

КРАСОТА

*Усмивката ти нежна
прилича на вълна,
играеща безгрижна
над бистра глъбина.*

*Очите ти са ясни
две капчици роса,
сияещи прекрасни
под ведри небеса.*

*Косата ти — коприна,
ухае на цветя,
но пак си несравнима,
зашото си мечта.*

СНЯГ КРАЙ МОРЕТО

*Мили мои, весели момичета,
палави и хубави като снега,
тази нощ снежинките — кокичета
посребриха като приказка брега.*

*От дървета, цъфнали нечакано,
омагьоса ви дантеленият фриз
и целувахте с лице разплакано
белотата на вечерния сюрприз.*

*Искахте в сърцата си да скътате
красотата на минаващата нощ,
с топли пръстчета да си накъсате
нежни стръкчета от зимния разкош.*

*А снегът валеше и снежинките
ви венчаваха с корона от кристал,
Дядо Мраз се смееше с трапчинките
и ви кимаше, че всичко е разbral.*

ЛЮБИМАТА

*Като виното опиваши —
силно и омайващо,
но макар сравнена с него,
еталонът всъщност ти си.*

*Слънцето копира тебе,
празковата южна — също,
даже всеки съд краде те,
в който вино отлежава.*

*Гроздето тракийско аз съм,
слънчев сок, което сбира,
на, вземи ме и върни ми
рожба алено червена.*

РИСУНКА

*Набързо с думи се рисувам
щастливо грейнала до мен
и в унес често те целувам
от твоят огън вдъхновен.*

*Сребреят пясъци среднощни,
морето, бездните над нас,
но вместо бисери разкошни
рисувам твоят образ аз.*

*Рисувам жарката прегръдка
на дълго сдържана любов,
рисувам, тръпна като лодка,
за ново плаване готов.*

АМФОРА

*В нощта едва те различавах
по тялото ти фосфорно, Жанет,
с целувки цяла те дарявах
от жажда непресъхваща обзет.*

*Небесно — земни портокали
набъбваха желани в час дълбок
и звездно грейнали опали
олтара палеха на своя бог.*

*Замайваше ме аромата
на приглушения ти смях и глас,
ти амфора бе непозната,
изпълнена с амброзия и страст.*

*Привличаше ме твойто тяло,
богато с форми, тръпнещо от плам,
като грънчар, вглъбен всецило,
безсмъртна исках да те пресъздам.*

СЛЪНЧЕВА ЖЕНА

*Жарките ни срещи,
сладките игри,
думите горещи
спомням си дори.*

*Устните ти впити
розов са атлаз,
панделки навити,
вързани със страст.*

*Жадните ми длани
макове берат,
грейнали поляни
огнено цъфтят.*

*Женската ти хубост
роза е сред зной,
мъжската ми лудост
летен е порой.*

*Искам, но не мога
теб да те сравня,
пратена от Бога
слънчева жена.*

ПРИСПИВНА ПЕСЕН

На дъщеря ми

*Ти и твоята дрънкалка
сте еднакви в моите длан,
но дали си толкоз малка
или аз съм великан?*

*В тази първа твоя есен
ранен сняг вали навън
и безмълвната му песен
те унася в зимен сън.*

*Спи, сънувай тази чудна
белоснежност в есента,
като пролет ранобудна
грее твойта красота.*

*И макар като дрънкалка
да те нося в моите длан,
ти не си ми толкоз малка,
нито аз съм великан.*

В ЗАБАВАЧКАТА

*Вчера зарад плачка
Радост бе бавачка.*

*Днеска за закачка
Димка е пушачка.*

*Утре на играчка
Станчо вдига стачка.*

*С модата е в крачка
нашта забавачка!*

ДВЕ КОТЕТА ПОСЛУШНИ

*Живели на земята
в къщурка не богата
две котета послушни
и много добродушни.
Да бъдем все пак ясни:
били те най-прекрасни!
Котакът бил наперен
и твърде правоверен.
А котето — Писана,
умница и прибрана,
ту тихичко, ту звънко
предяла много тънко.
Отлична домакиня —
от постно и смокиня
варяла задушено
и сладко съвършено.
Котакът пък чудесен
от някой орех пресен
приготвял вкусни ядки
за котетата сладки.
От нищо — нещо, значи!
Решавали задачи!
И дните и нощите
преяждали, горките!*

ЧЕРНОТО КОТЕ

*Черното коте
с ясни очички
стана приятел
бързо на всички.*

*Вчера на двора
цъфна случайно,
както цветчето
цъфва омайно.*

*Гали се, мърка,
маха с опашка,
ангелче също
в дяволска дрешка.*

*Носят му всички
вкусна храница,
сякаш е тяхна
тази душица.*

*Гледам и мисля:
тук на земята
колко са пълни
с обич сърцата!*

ВЛЮБЕНИЯТ ВЪЛК

*Aх, колко съм злочест!
И страдам не от днес.
Години вече аз
изгарян съм от страст.*

*Щом даже и за миг
покаже Заю лик,
блуждая като в сън
и душа всеки пън.*

*За мъката разбра
вред цялата гора,
но Заю Баю Пух
преструва се на глух.*

*Бутилка каберне
и две — защо пък не,
бих пийнал вдъхновен
със Заю Баю... в мен.*

12.12.2012

*Дванайсти ден,
дванайсти месец,
след двайсти век
дванайста зима,
не ща за мен
платинен ланец,
а скъп човек
до мен да има!*

III

СРЕД ЗВЕЗДИТЕ

ЧОВЕКЪТ

*Орфей животни, даже ада
с вълшебна арфа възхитил,
но пак накрая за награда
човек бездушен го убил.*

*На Омир древните герои
за битки славни ни зоват,
но пак съвременните Трои
данайски дарове рушат.*

*След Буда всеки е наясно,
че трябва будна доброта,
но пак е толкова опасно
да бъдеш буден на света.*

*Спартак поведе легиони
бунтовни роби срещу Рим,
но пак неправди и канони
послушно хората търпим.*

*Христос донесе на човека
надежда, вяра и любов,
но пак безбожната пътека
да следва всеки е готов.*

*Разbral тъгите на народа
Коран създаде Мохамед,
но пак човешката природа
не спазва праведния ред.*

*Докато цял светът робува
на разни златни божества*

*човекът вечно ще враждува
със своите близки същества.*

ПАНТА РЕЙ

*О, Хераклитово движение!
Земята-пумпал бясно се върти
и слънчевото отражение
като камшик край шията блести.*

*Какво, почувства ли умората?
Ти толкоз дълго вече се въртиш
и от враждата между хората
започна страшно много да тежиш.*

*От твоя бяг край двата полюса
на атомния първобитен век
изхвръкна като птица в Космоса
да търси дом и сигурност човек.*

*Земя, Земя, настана времето
за миг в Галактиката да се спреш
и центробежни сили бремето
да хвърлят в звездния световъртеж.*

*Тогава пак това копнение
на най-любимите ти синове
ще заблести като прозрение
за милион светлинни векове.*

ЧОВЕШКА СЪЩНОСТ

*Духът е горда птица,
душата — славей нежен,
а тялото гнездо е
сред космоса безбрежен.*

*Духът е вик победен,
душата — зов любовен
и никога не свършва
дуетът им съдбовен.*

*Духът е звезден кораб,
душата — странник вечен,
а тялото е пристан
по пътя им далечен.*

*Духът е жарко слънце,
душата — грозде южно,
а тялото е чаша
за тържество задружно.*

*Духът е бистър ручей,
душата — земна жажда
и като китна пролет
човекът се възражда.*

ИСУС

*Звезда най-ярка в небесата
от радост Господ сътворил
когато в бедност на земята
Исус сред ясли се родил.*

*Изпъвал с пламъци небето
небесен огън тази нощ
и парел като жар сърцето
на Ирод в блудния разкош.*

*Пророци древни разгадали
що значи звездния пожар
и тайно хората мълвяли
за нов невиждан Господар.*

*Но не блестящата корона,
а честност, обич, доброта
Исус поискал от амвона
да греят вечно над света.*

*От страх сдушили се тогава
цар Ирод с хитрия Пилат
и тъй разбойникът Варава
навеки станал им събрат.*

*Без жал разпънали Иисуса,
а после Бог го възкресил,
но пак стои до днес въпроса:
зашо невинен разпнат бил?*

СРЕД ЗВЕЗДИТЕ

*Безбожен и божествен,
обгърнат от мистерия,
блести светът тържествен
сред звездната феерия.*

*В омайните пространства
на райските селения
земята жадно странства
изпълнена с копнения.*

*Нещастна, безутешна
от многото страдания
лети земята грешна
сред вечните сияния.*

СТРАДАНИЕ

*Страната на първото слънце
потъна сред траурен мрак,
чунами и облаци стронций
връхлитат японския бряг.*

*Гневи се земята свещена,
пропадат невинни без вест.
Защо тази люлка рождена
люлее се яростно днес?*

*За чужда вина ли наказа
най-свидните свои деца,
тъй както Иисус бе наказан
да страда за всички сърца?*

ПОМЕН ЗА ТИТАНИК

*Сред тъмни бездни притаени
Титаник чезне разгромен,
но тъжни вопли разпилени
донася вятърът до мен.*

*От блян последен озарени,
сами в простора вледенен,
сърца за обич сътворени,
прощален помен и от мен!*

*Но днес щом бури разразени
застигат кораб устремен,
душите сякаш възкресени
пътуват в бурите до мен.*

РАЗМИНАВАНЕ

*Доброто вечно вдъхновява,
то търси нас, ний него — също,
защо не виждаме тогава,
че заедно сме силно нещо?*

*Затуй все злото побеждава
и прави се на всемогъщо —
щом обич тук не ни сплотява
вилнее мразещото нищо.*

ВОЙНА

*Не те видях. Зората се разпука
и аз погледнах слънчевия свят
когато ти бе минала оттука
и покосила много нежен цвят.*

*Една легенда ми разказа само
за аления мак, окървавил
полетата, където тежко рамо
пшениченият клас е наклонил.*

*И ти, отнела толкова копнежи,
легенда би останала за мен,
в която само споменът бележи
печален край на древен Картаген.*

*Но аз видях едно момче, което
загубило баща си в Балатон,
на братската могила сред полето
посипа с мак снарядния патрон.*

*То вярваше, че винаги ще има
за братските могили по света
от Тропика до полюсната зима
в сърцата ни омраза и цветя.*

ЗИМНА ПЕСЕН

*Гробът на Левски
не знае никой...*

*Къде в земята си заровен, сине,
в земята, вкочанената от скръб?
Дори тополата за тебе гине —
бесилка, стенеща с пречупен гръб.*

*— Завит съм, мале, в зимни одеяла,
ни студ, ни жега се усеща тук.
Да бе ми песен нашенска запяла,
дано разбуди ме със своя звук.*

*Бих пяла, сине, Боже милостиви:
„Балканът бял нахлупил е калпак,
покълва житото сред плодни ниви“,
но ще ли станеш с неговия злак?*

*— Ти плачеш, мале! Пей ми издълбоко,
любимата хайдушка ми запей:
„Теглото черно, а пък Бог високо,
хайдутин, мале, волно се живей!“*

*Ах, пея, сине! Зимата припява.
Но знаеш, чедо, тъй си е било,
на теб щом пея, сякаш се стопява
жорчилката на черното тегло.*

ФЕВРУАРСКА НОЩ

*Загледан в свода ярък на нощта,
отдалечен, споходен от видения,
потъвам в призрачната пустота
на небесата, пълни със знамения.*

*Над хребета на оня черен хълм
звезди горят и сякаш са разпятие,
в нозете на което като псалм
звучи нощта с любов или проклятие.*

*По-ясни стават тайнства и звезди
и пътят млечен води към Голготата,
започващи и гаснещи бразди
разсичат глъбините на природата.*

*Замръзват бавно ярките тела.
Покрива свода ледената Арктика.
Начупени и пръснати стъкла
фиксират необятната Галактика.*

*Студено свети звездното кубе.
Луната ясна зъзне от канделото.
В такава нощ под зимното небе
възкръсна Дякон Левски от бесилото.*

ЛЕГЕНДА

*От къде река пенлива
твоят земен път пълзи?
Облак ли в беда пролива
над усоите сълзи?*

*Или извори звънливи
през горите ромолят
и унесени, щастливи
чудни приказки мълвят?*

*Нито облак е надвиснал,
нито извор зашуртял,
в тъмна нощ куршумът писнал
и пробол сокола бял.*

*Първо либе Яна жали,
първо либе, млад Стоян,
бистри ручеи станали
сред хайдушкия балкан.*

ФЕЯТА

*Черната фея
на черния кон,
всеки на нея
й прави поклон.*

*Сутрин се буди
след мрака света,
само за луди
е вечна нощта.*

ПРОЩАВАНЕ

На дядо Иван

*Сред черната земна утроба
притихва след време човек
шегува се даже пред гроба
а после замлъква навек.*

*Човекът с несметно богатство
и бедният дрипав клошар
потъват в студеното царство
на вечния призрачен цар.*

*Защо сме напразно тогава
жестоки, бездушни и зли
щом злато и земната слава
са само крайпътни мъгли?*

*Дори и в несгоди живяли,
но с обич и честни лица,
нетленния плам сме предали
на волните млади сърца.*

ГОРЧИВА ПЕРЛА

*Човече, черепът ми беден,
когато вдигнеш от пръстта,
зnam, няма да ти е потребен
дори за глобус на света.*

*Логично. Два живота няма.
Не ме отчайва участта
ако обратно в тази яма
намери черепът калта.*

*Макар че този череп тука,
почти разяден от смъртта,
изстрада в своята черупка
горчива перла — същността.*

ДЪЛБОКА НОЩ

*На запад гаснат в небесата
прощално — залезни лъчи
и неусетно в тъмнината
изгряват звездните очи.*

*Нощта брилянтно засиява,
сменила слънчев летен ден
и кръговратът продължава,
но безнадежден е за мен.*

*Дълбока нощ за миг настъпи
над жарки чувства и мечти,
след време може да отстъпи,
но този ден не ще си ти.*

РАВНОДЕНСТВИЕ

*Немилостива възраст,
Дантеvo прозрение!
Почти отгатвам в тебе
на своя дух контурите.
Съзвездия неясни
зад тях са очертани,
а вътре в тях бушува
материя неукротена.
Бягащ от признания,
жаден за разбиране,
какво ми носиш още
нечувано, невиждано?
Немилостива възраст!
Вгледана еднакво
към изгрева и залеза,
бедна на илюзии,
хора и приятелства
загубила по пътя,
нима ми обещаваш
вселената в замяна?
Бляскаща в движение,
в миг себе си разкрила,
потъваща в безкрай,
живяна много пъти,
докрай неизживяна.*

РАЗМИСЪЛ

*Половин час, време малко,
равносметка и покой,
мъж бъди, не куче жалко,
всякога не влизай в бой.*

*Дните идват — млада орда,
преосмисля всеки ред,
следвай своята вяра горда,
но обичай най-напред.*

*Половин час, вечност цяла,
раздвоеност на века,
в своя бяг за миг е спряла
секундарната стрелка.*

ХОРОСКОП

*Свойта гравеста порода
не заменяй дајсе с крал,
нищо, че не е на мода
зодиакът с Буцефал.*

*Както може всяка пешка
за царица да сменим,
тъй на края Пепеляшка
среща своя принц любим.*

*Цяла приказна вселена
Дядо Господ е създал
да пребъдва устремена
към възвишен идеал.*

НЕТСРЕЩА

*Сега, когато ни разделя
пространство, време и нощта,
когато звездните предели
посрещат хладно мисълта,*

*към малкия монитор нежно
вдигни в очакване глава
да не заглъхнат безнадеждно
за теб родените слова.*

МЕТАМОРФОЗИ

*Бях млад и значи бях
блестящ като пендар,
сега, щом остарях,
ръждяса моят чар.*

*Бях млад и значи бях
на лудите другар,
сега, щом побелях,
нормална станах твар.*

*Бях млад и значи бях
мечтател и бунтар,
сега, щом овехтях,
изгубих този дар.*

*Бях млад и значи бях
на замък господар,
сега, щом обеднях,
бездомен съм клошар.*

*Бях млад и значи бях
искрица от пожар,
сега, щом прегорях,
съм само супер стар.*

В ЛУДНИЦАТА

*Избродил здравните пътеки
беднякът с луди се съbral
и тъй митарствата на всеки
от лични разкази разбраł.*

*Един подробно му разказал
какви престъпници сразил,
но после, всъщност, се оказал,
че той престъпен лидер бил.*

*А друг повтарял непрестанно
шербетно сладостни слова
и тъй представял си навярно,
че той държавен бил глава.*

*От трети обръчите важни
научил как се майсторят,
та после кръгове продажни
изгоден танц да завъртят.*

*Четвърти своята персона
всесилна мислел си комай
и сам нареджал на закона
да пази лъвския му пай.*

*При пети нямало проблеми
да бъде вожд незаменим
и пак към пропасти големи
да води всички несломим.*

*Накрая докторите мили,
сестрите, лелките добри*

*дарили го със свежи сили
и вън го пуснали дори.*

БЪЛГАРИАДА

*Измина доста време вече,
но пак сме в нашенския ад,
затуй — да тръгваме, човече,
напред, без връщане назад!*

*Назад — към вечната несгода,
без вяра в утешния ден,
напред — към вата на народа,
но не продажно подменен.*

*Партийни чучела безродни
изпълват всеки парламент
и вместо болките народни
разбират само от процент.*

*Полята мутри контролират,
балкани чезнат зарад сеч,
от бедност старите умират
и бягат младите далеч.*

*Борци прибират милиони,
без милост банките дерат
и трябват Крумови закони
грабежи всякакви да спрат.*

*Хомотът страшно натежава,
не свършива преходът жесток
и шества в цялата държава
бесрамен алчният порок.*

*Върви, проклиняки човека,
роден сред рай-пропада в ад,*

*но следва стръмната пътека,
която дърпа го назад.*

САМОЖЕРТВА

На Пламен Горанов и другите живи факли!

*Велик и славен си, народе мой,
за теб щом палят се чедата твой,
но болките на пламнали сърца
не трогват никак алчните лица!*

*Протест е нужен, бурен и могъщ,
да руки като пролетния дъжд,
земята черна пак да разцъфти
от слънцето на пламенни мечти!*

ДЕМОКРАЦИЯ

*Прилича днешната България
на истински Армагедон,
същинска дяволска лотария,
начело с мрачния Мамон.*

*Подобно нова инквизиция,
задгърбила човечността,
зад маската на демокрация
надничава хищно алчността.*

ДВЕ ПАЛМИ

*Две палми сенчести растяха
сред пясъчен пустинен зной
и рай божествен сякаш бяха
за морни пътници безброй.*

*Под тях извираха фонтанно
прохладни гейзерни води
и сплитаха се непрестанно
към тях отправени следи.*

*Кервани, птици и животни,
подобно божи небосклон,
по равно — бедни и имотни
деляха хладния подслон.*

*Но после някой ненаситен
заграби палми и вода
и даже пясъкът пустинен
реши да вземе за беда.*

*Запали джиса в маранята
и хукна в пясъчната шир,
но в миг закъсала колата
и там намерил вечен мир.*

*А двете палми пак простират
сред зноя сенчести листа
и хладни гейзери извират
за всички жадни по света.*

КУЧЕШКА ИСТОРИЯ

*До столичния подлез „Плиска“
живееха пет кучета добри
и сняг ли вее, дъжд ли плиска
играеха на кучешки игри.*

*Но всеки пес бе пес различен
на вид и цвят, прекрасен и напет,
един бе само по-невзрачен,
нещастно малък, куц и разноглед.*

*Без ропот там, на тротоара
лежаха кротко, въпреки шума
и взряни в бързащите хора
посрещаха поредната тъма.*

*Наблизо будки неугледни
красяха стоки с евтина цена,
а хората, макар и бедни,
на кучетата носеха храна.*

*Измина време, разрушиха
бедняшките сергии изведенъж,
но кучетата продължиха
да чакат хората сред сняг и дъжд.*

*Коли фучаха безучастно
по булеварда денем и нощес
и наблюдаваха безстрастно
пет кучета човешкия прогрес.*

КЪМ ХАКЕРЧО

*Хакерчо, здравей!
Май не ти се смей!
Мрачен си, защото
си слуга на злото.*

*Тръгнал си на нож,
но не струваши гроши.
Чувството вълшебно
е за теб враждебно.*

*Искаш без слова
да сведем глава.
Словото прекрасно
е за теб опасно.*

*Слушай, запомни:
не прави злини.
Злото се завръща
в родната си къща.*

РУСИЯ

*Русия — символ на безкрая,
на вечно предани съдби,
земя, отстъпена от рая
и отстоявана в борби.*

*Тайга, морета, океани,
реки, полета, планини,
на изток ярко са огряни,
на запад тънат в тъмнини.*

*На север — Арктика зимува,
на юг са степни далнини,
човекът в Космоса пътува
из необятни ширини.*

*Русия — приказна вселена,
неразгадаема до днес,
като небето възвисена
и неизбродна като лес.*

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ОБИЧАХ ТЕ

*Обичах те и любовта ми може
в душата ми все още да пламти,
но нека повече не те тревожи,
не искам аз да бъдеш тъжна ти.*

*Обичах те бъзмълвно, безнадеждно,
ту предан роб, ту горестно ревнив,
обичах те тъй искрено, тъй нежно,
дано тъй друг обича те щастлив!*

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ
САМОТЕН ПАРУС

*Самотен парус се белее
в мъгливо — синьото море.
За край далечен ли копнене,
или за родни брегове?*

*Вълни играят, вятър свири
и мачта вие се, скрити.
Уви! Той щастие не диди
и не към щастие лети.*

*Под него — блеснали лазури,
над него слънчев лъч сияй,
а той, бунтовен, търси бури,
като че в бури търси рай!*

21.12.2012

*Настъпвал краят на Земята,
наставал сетният ѝ час,
звездите, гаснещи в зората,
били последните над нас.*

*Вещаят свършека прокоби
на всяка земна красота,
след толкова трагични проби
настъпвал краят на света.*

*Напразно съска тъмнината,
че мракът вечен е дошъл,
не са зловредни небесата,
зловреден е човекът зъл!*

МИНИАТЮРИ

ОКЕАНЪТ

*Где сте мили, где сте скъпи,
спомняте ли си за мен?
Корабът чelото къне
в океана устремен.*

САМОТА

*Пак съм буден и гледам небето:
запламтяли, далечни звезди,
а тъгата се спушта в сърцето
и засява дълбоки бразди.*

ДЕЛАТА

*Човекът греши
от слабост човешка,
но който руши
е грях, а не грешка.*

СМЯХ И ТЪГА

От всяка грешка

*се разжда смешка,
но всеки грях
е млъкнал смях.*

АЛЧНОСТ

*Защото алчният
џарува,
затуй престъпният
върлува.*

РАЙ И АД

*Прости, Българио, прости,
земя божествена си ти:
за някой Рай си несравним,
за други — Ад непоносим.*

ПРИЯТЕЛСТВОТО

*Приятелството
помага на слабия
да не стане роб.*

МИРАЖИ

*Не губи кураж,
често и пустинята*

също е мираж.

КЪСМЕТЪТ

*Късметът на другите
е радост за щедрите
и мъка за лудите.*

ОМИР

*О, мир — възкликал
поетът сляп и беден
и станал Омир.*

АЗЪТ

*Не хленчи Азът,
дори и да го газят,
затуй го мразят.*

ДИНИТЕ

*Трудно се носят
две дини под мишница,
но лесно ядат.*

ПЪТЯТ

*Чрез добруване,
без враждуване, можем
да векуваме.*

ЛАМТЕЖИ

*Богатства ламтят
обществата човешки,
затуй се рушат.*

УРОК ПО ИСТОРИЯ

*Всяко царуване
почва с хитруване
и свърши с гладуване.*

ЖИВОТЪТ

*Животът личен,
но не егоистичен
е свят космичен.*

СНЕГЪТ

*Снегът отъпкан
забрави красотата
на снежинките.*

УРОКЪТ

*Страданието
учи как да страдаме
утре по-малко.*

СПАРТАК

*Дори безправен,
духът свободен горд е,
иначе е роб.*

МЯРКАТА

*Мярка за всичко —
подобие Божие —
е човечността.*

Издание:
Ангел Попов
Пред камината

Първо издание

Художник: Димитър Донев
Предпечатна подготовка: Виктор Гуцев

Формат: 108×84/32

Издателство „Рал Колобър“, София, 2013

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.